

■ מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof	♦ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story
מקרא-key:	

זבחים-כל הפסולין		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
וכולן שקיבלו את הדם חוץ לזמנו וחוצן למקומו, אם יש דם הנפש - יחזור הכשר ויקבל.													■	לב.
קיבל הכשר ונתן לפסול - יחזור לכשר.													■	לב.
קיבל בימינו ונתן לשמאלו - יחזור לימינו.													■	לב.
קיבל בכלי קדש ונתן לכלי חול - יחזור לכלי קדש. נשפך מן הכלי על הרצפה ואספו - כשר.													■	לב.
נתנו על גבי הכבש שלא כנגד היסוד, נתן את הניתנין למטה למעלה ואת הניתנין למעלה למטה, ואת הניתנין בפנים בחוץ ואת הניתנין בחוץ בפנים, אם יש דם הנפש - יחזור הכשר ויקבל.													■	לב.
שחטו - דיעבד אין, לכתחלה לא													◊ ■	לב.
ושחט - שחיטה בזה כשרה, שהשחיטה כשרה בזרים ובנשים ובעבדים ובטמאים, ואפילו בקדשי קדשים או אינו אלא בכהנים? אמרת? וכי מאין באתה? מכלל שנאמר: (במדבר יח) ואתה ובניך אתך תשמרו את כהונתכם לכל דבר המזבח, יכול אף בשחיטה? ת"ל: (ויקרא א) ושחט את בן הבקר לפני ה' והקריבו וגו', מקבלה ואילך מצות כהונה. לימד על השחיטה שכשרה בכל אדם	ורמינהו:												◊ ■	לב.
הוא הדין דאפי' לכתחילה נמי, ומשום דקא בעי למיתנא טמאים דלכתחילה לא, גזירה שמא יגעו בבשר, תנא ששחטו.													◊ !	לב.
וטמא דיעבד שפיר דמי?													◊	לב.
וסמך ושחט - מה סמיכה בטהורים, אף שחיטה בטהורים	ורמינהו:												◊	לב.
מדרבנן.													◊ !	לב.
מ"ש סמיכה? דכתיב: לפני ה', שחיטה נמי הכתיב: לפני ה'													◊	לב.
אפשר דעביד סכין ארוכה ושחט.													◊ !	לב.
סמיכה נמי אפשר דמעיל ידיה וסמיך													◊	לב.
ביאה במקצת שמה ביאה.	קסבר:												◊ !	לב.
וסמך ושחט - מה שחיטה בטהורין, אף סמיכה בטהורין.	רב חסדא מתני איפכא:												◊ ■	לב.
מאי שנא שחיטה? דכתיב: לפני ה', סמיכה נמי כתיב: לפני ה'													◊	לב.
אפשר דמעיל ידיה וסמיך.													◊ !	לב:
שחיטה נמי אפשר דעביד סכין ארוכה ושחט													◊	לב:
הא מני? שמעון התימני היא													◊ !	לב:
ושחט את בן הבקר לפני ה' - ולא השוחט לפני ה'	דנביא:ת"ק												◊ ■ ♦	לב:
מנין שיהיו ידיו של שוחט לפניו מן הנשחט? ת"ל: ושחט את בן הבקר לפני ה', שוחט את בן הבקר יהא לפני ה'.	שמעון התימני:												◊ ■ ♦	לב:
טמא שהכניס ידו לפניו - לוקה, שנאמר: (ויקרא יב) בכל קדש לא תגע ואל המקדש לא תבא וגו', מקיש ביאה לנגיעה, מה נגיעה במקצת שמה נגיעה, אף ביאה במקצת שמה ביאה.	עולא אמר ריש לקיש:												◊ ■	לב:
מצורע שחל שמיני שלו להיות בערב הפסח, וראה קרי בו ביום וטבל - אמרו חכמים: אע"פ שאין טבול יום אחר נכנס, זה נכנס, מוטב לבוא עשה שיש בו כרת וידחה עשה שאין בו כרת	איתיביה רב הושעיא לעולא:												◊	לב:
דבר תורה אפי' עשה אין בו, שנאמר: (דברי הימים ב כ) ויעמד יהושפט בקהל יהודה וירושלם בבית ה' לפני ה' חצר החדשה	רבי יוחנן:												◊	לב:
מאי חצר החדשה? אמר ר' יוחנן: שחידשו בה דברים (הרבה), ואמרו: טבול יום אל יכנס למחנה לויה	[רבי יוחנן]												◊	לב:
ואי אמרת ביאה במקצת שמה ביאה, היכי מעיל ידיה בבהונות, אידי ואידי עשה שיש בו כרת הוא?													◊	לב:
מטונך, שאני מצורע, הואיל והותר לצרעתו הותר לקירוי.	א"ל:עולא]												◊ !	לב:

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	statement-מימרא ■ ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
---	--

זבחים-כל הפסולין		Talmud Navigator									
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י
קסבר עולא: רובן זבים ונעשו טמאי מתים, הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן.	רב יוסף:							■			◇
מי דמי? טומאה אישתראי, זיבה לא אישתראי	אמר ליה אביי:			ז							◇
דלמא הכי קאמר מר: רובן טמאי מתים ונעשו זבים, הואיל והותרו לטומאתן הותרו לזיבתן	אמר ליה: [אביי]							■	^		◇
איין.	אמר ליה: [רב יוסף]							!			
ואכתי לא דמי, מצורע היתירא הוא, הואיל - ואישתרי אישתרי, טומאה דחוייה היא, להא אידחאי להא לא אידחאי.	[אביי]			ז							◇
אדרבה, איפכא מסתברא מצורע היתירא הוא, להא אישתראי ולהא לא אישתראי, טומאה דחוייה הוא, מה לי חד דחויא מה לי שתי דחיות.	אמר ליה רבא:			ז							◇